

[Justitsministeren.]

vældet af en Masse Lovforslag om Lovændringer, og ustandselig forlange, hver eneste Gang man kan komme til det, at Lov skal forelægges, hvor man kunde overlade en rimelig Margin til Administrationen og Regeringen. Jeg finder altsaa den Mellemvej, man er gaaet her i Stk. 4, rimelig.

Med Hensyn til § 77 spurgte den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, om man nu burde have en saa absolut Regel som den, at naar en ulovlig Forening var opløst ved Dom, skulde dens Formue være at inddrage til Fordel for Statskassen. Hvis jeg ikke tager fejl, var vi i det Underudvalg, der behandlede Grundlovsforslaget, enige om, at en saadan Regel skulde til, og jeg kan heller ikke se, hvor Formuen ellers skulde gaa hen — medmindre den ærede Ordfører i Kraft af sin Stilling i øvrigt vilde have, at en vis Del skulde gaa til Velgørenhed.

Med Hensyn til § 100, Stk. 2, blev pludselig den ærede Ordfører for de Konservative strengere end jeg, idet han vilde have Straffen for den, der fremkalder øjensynlig Fare for fremmed Magts Indblanding i den danske Stats Anliggender, sat op. Ja, det har jeg personlig ikke noget særligt imod. Paa den anden Side maa man vel være noget forsigtig paa dette Omraade, for der er saa mange, der er i Gang med at arbejde paa at fremkalde Fare for Indblanding udefra, at vi vel nok skal gaa lidt forsigtigt til Værks for ikke at faa for mange af vore Modstandere indespærret.

Med Hensyn til § 129 sagde den ærede Ordfører for de Konservative — og jeg har ogsaa hørt den samme Betragtning blive gjort gældende fra anden Side —, at denne Paragraf, som omhandler Fortroligheden inden for Kommissioner og Udvalg, var uheldig, fordi Flertallet eller Regeringen kunde overdrive denne Hemmeligholdelse, og det kunde genere Oppositionen. Jeg ved ikke, om jeg maa give Oppositionen det gode Raad, hvis en Regering eller et Flertal skulde være for urimelig paa dette Omraade, saa at træde ud af vedkommende Kommission eller Udvalg; det vilde sikkert være en probat Kur. I de fleste Tilfælde, det her drejer sig om, vil Forholdet være det, at alle, der er Medlemmer, i hvert Fald alle fornuftige Mennesker, der er Medlemmer af vedkommende Kommission eller Udvalg, vil være klar over, at visse Ting bør holdes hemmelige eller fortrolige, og hvis Regeringen vilde

misligholde det, vilde Oppositionen formodentlig gaa sin Vej.

§ 132 a er jeg villig til at diskutere nærmere i Udvalget, og det gælder ogsaa § 234, men jeg vil dog gerne her offentligt udtale min Forbavselse over, at det netop er Repræsentanten for Det konservative Folkeparti, specielt det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, der er betænkelig ved § 234, og som spørger mig, om den nugældende Bestemmelse ikke er tilstrækkelig til at ramme de Svinebutikker, som jeg har tænkt paa at ramme. Jeg ved ikke, hvor godt det ærede Medlem følger med paa dette Omraade, men jeg troede, at han vidste, at de Domme, der er afsagt her, er temmelig vakkende. Domstolene kommer ofte til forskellige for Administrationen og Anklagemyndigheden uforstaaelige Resultater, og det har jeg altsaa, ogsaa efter Forhandlinger med Domstolene, troet skyldtes den gamle indarbejdede Fortolkning af Ordet „utugtig“, saaledes at man manglede eller fra visse Domstoles Side mente at mangle en Bestemmelse som denne her, hvorefter man kan ramme Skrifter eller Billeder, der, selv om de ikke kan kaldes egentlig utugtige, dog oplagt kun har erhvervsmæssig Spekulation i Sanseligheden til Formaal. Jeg nævnte i Landstinget, at jeg i de sidste Par Aar har faaet mange Henvendelser dels fra Gymnasielæreres Side, dels fra visse store Gaarde, om det ikke var muligt at ramme den Trafik, at man fra visse Butikker sendte saadanne Ting ud til de ganske unge. Det er det, der tilsigtes gennem § 234, og jeg kan ikke tænke mig, at man fra nogen Side inden for Det konservative Folkeparti skulde have noget imod en saadan Bestemmelse, afgrænset som her.

Det er muligt, at Strafferammerne i § 244 er det ærede Medlem for udviklede, men det ærede Medlem er jo ikke til daglig Dommer. Hvis han var Dommer, tror jeg, det vilde gaa.

Hvorfor man i § 263 har ændret „almen Interesse“ til „aabenbar Almeninteresse“, skal jeg oplyse om. Det er, fordi der, naar det drejer sig om saadanne Krænkelser som Freds- og Ærekrænkelser, navnlig Fredskrænkelser efter § 263, vil være en Tilbøjelighed hos den, der spekulerer i Sensation, Sladder eller Snagen i Privatlivet, til at sige, at han gør det i den almene Interesses Tjeneste, og det er ikke saa forfærdelig tit, at Almenheden har nogen virkelig Interesse i den Art Privatlivskrænkelser. Der-